

Preguntes de mal respondre

Efectivament, tot inclina a creure que la democràcia passa per un bon estat de salut, gairebé a nivell mundial. ¿Però en podem estar ben segurs?

A part dels focus inquietants de dictadura que encara queden a cada un dels continents, es detecten en les potències que haurien de donar l'exemple unes febleses que no contribueixen gens a la tranquil.litat col.lectiva. Els grans models de democràcia, com ara els Estats Units i la Comunitat Europea, han afirmat d'una manera categòrica que no reconeixen la independència de Croàcia i d'Eslovènia, i no s'estan de dir que no veuen amb bons ulls que Estònia i Lituània s'escindeixin de la Unió Soviètica.

¿I doncs? ¿No havíem quedat que la voluntat popular, lliurement expressada, és sobirana? Semblava que el dret a l'autodeterminació dels pobles formava una part important dels Drets Humans, així, escrit amb majúscules i amb tots els respectes.

Va prenent cos l'ús escamador d'una paraula que, fins ara, oferia poques possibilitats de servir-se'n:

"desestabilització". Acabaran per convèncer-nos que els pobles que volen ser lliures "desestabilitzen", sense que ens acabin d'explicar ben bé per què.

¿És que l'estabilitat desitjable consisteix en el fet que uns pobles —generalment febles— es deixin oprimir mansament per uns altres pobles, gene-

ralment més poderosos?

Seria molt trist que "desestabilització" es convertís en una vacuna contra els anhels de llibertat. Si ens ho empassem així, tal com ens ho serveixen ara, les coses canviaran molt poc i, en tot cas, no serà pas per millorar.

Pere Calders

